

BÁGER GUSZTÁV

Pessoa eltűnődik

FERNANDO ÉRCES HANGJA

Amilyen szomorú az élet,
Oly hosszú és halk ez a hang,
Mint távoli, régi ütések
Visszhangja, úgy szól a harang.
És hogyha közélről is látom
És hallom – régóta kísér –,
Olyan nekem, mint az az álom,
Mely messzebb, a lelkemig ér.
*(Pessoa: Falvacskám messzi harangja.
Kukorelly Endre fordítása)*

A meggondolás tartalma tartósabbnak tűnik,
mint a felszínesség.
Bár a lehangoló információt is lehet
mély filozófiába ágyazni.
Mintha egy örökkévalósággá tudna változni
az unalom.
Ha pongyola a fogalmazása.
A másikban is vagyok meg magamban is vagyok.
Ha beszélek hozzá.
Átjutottam a szívébe egy beszélgetésen keresztül.
Ott vagyok a személyiségében, de ugyanakkor én maradtam.
Mert a szavak csak építőelemei a lelkemnek.
Azok csak segédigék, szöveghelyek, lábjegyzetek.
Az üzenet azonban az egész beszéd, ami átment.
Ami átemel fölötte.
És akkor az a lelkem.
A lényegem.
Mily nagy erény, ha a teljességet megkóstoljuk.
És belekerülünk a Másik szívébe.
A saját lelkünk is messzinek tűnik akkor.